

Sygn. akt VII U 2852/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 stycznia 2019 roku

Sąd Okręgowy w Krakowie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący : SSO Grażyna Baran

Protokolant : sekr. sądowy Aneta Krzuk

po rozpoznaniu w dniu 18 stycznia 2019 roku w Krakowie na rozprawie

sprawy **M. Ł. (1)**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K.

o ustalenie właściwego ustawodawstwa w zakresie ubezpieczeń społecznych

na skutek odwołania M. Ł. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K.

z dnia 19 lipca 2018 roku, Nr (...)

1. oddała odwołanie;
2. zasądza od M. Ł. (1) na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VII U 2852/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 lipca 2017r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K., powołując się na przepisy ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2017r. poz. 1778 ze zm.), rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego i rozporządzenia parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004, ustalił, że w stosunku do M. Ł. (1) w okresie od dnia 1 marca 2012r. do dnia 31 października 2014r. ma zastosowanie polskie ustawodawstwo w zakresie ubezpieczeń społecznych.

Zakład powołał przepisy „prawa unijnego” obowiązujące od 1 maja 2010r. w zakresie ustalania obowiązku ubezpieczeń społecznych dla osób wykonujących pracę na terytorium Państw Członkowskich Unii Europejskiej.

Podał, że zgodnie z zasadą ogólna osoby, do których stosuje się rozporządzenie nr 883/2004 podlegają ustawodawstwu tylko jednego państwa członkowskiego. I tak zgodnie z art. 11 ust. 3 lit. a) rozporządzenia podstawowego osoba wykonująca w państwie członkowskim pracę najemną lub pracę na własny rachunek podlega ustawodawstwu tego państwa członkowskiego. Zakład podał, że rozporządzenie nr 883/2004 wskazuje też ustawodawstwo właściwe w przypadku zbiegu pracy najmniej z działalnością na własny rachunek (powołał stosowne przepisy).

Zakład wskazał, że w związku ze złożonym wnioskiem o ustalenie właściwego ustawodawstwa z tytułu zatrudnienia w firmie (...) przy jednoczesnym prowadzeniu działalności gospodarczej w Polsce zostało dla wnioskodawcy ustalone ustawodawstwo litewskie na okres od 1 marca 2012r. do 11 kwietnia 2012r., od 13 kwietnia 2012r. do 10 maja 2012r., od 12 maja 2012r. do 5 czerwca 2012r. oraz od 27 czerwca 2012r. do 31 grudnia 2014r. – na podstawie art. 13 ust. 3 rozporządzenia nr 883/2004 oraz ustawodawstwo polskie w dniach 12 kwietnia 2012r. oraz 26 czerwca 2012r – na podstawie art. 13 ust. 1 w powiązaniu z art. 13 ust 3 rozporządzenia 883/2004 o czym ubezpieczony oraz instytucja litewska zostali poinformowani pismem z dnia 17 kwietnia 2014r. Instytucja litewska pismem z dnia 16 czerwca 2015r. wskazała, że w okresie zatrudnienia w firmie (...) wnioskodawca powinien polegać polskim przepisom w zakresie zabezpieczenia społecznego, gdyż Państwowa Inspekcja Pracy Republiki Litewskiej przeprowadziła kontrolę działalności firmy (...)(...) na terenie Litwy, która wykazała, że w/w firma nie prowadziła na Litwie żadnej działalności, a zatrudnieni w niej obywatele Rzeczypospolitej Polskiej nigdy faktycznie nie pracowali na terytorium Republiki Litewskiej.

W świetle powyższych faktów Zakład Ubezpieczeń Społecznych pismem z dnia 21 czerwca 2015r. poinformował wnioskodawcę oraz instytucję litewską z zmianie ustawodawstwa na polskie w okresie od 1 marca 2013r. do 31 października 2014r. na podstawie art. 11 ust. 3 lit. a) rozporządzenia 883/2004r. tj. w okresie zatrudnienia w litewskiej firmie (...). Dlatego jedynym rozważanym tytułem do ubezpieczeń jest wykonywana na terenie Polski działalność gospodarcza. Zatem w okresie od 1 marca 2012r. do 31 października 2014r. wnioskodawca podlega ustawodawstwu polskiemu na podstawie art. 11 ust. 3 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004, zakresie zabezpieczenia społecznego.

W odwołaniu od powyższej decyzji M. Ł. (1) zarzucił, że stanowisko ZUS jest nieprawidłowe. Podał, że w dniu 1 marca 2012r. zawarł umowę o pracę na terenie Litwy. Umowa została zawarta na okres 24 miesięcy, a następnie została przedłużana do 31 października 2014r. Wnioskodawca podał, że na podstawie przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009r. dotyczącego wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 465/2012 z 22 maja 2012r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 883/2004 oraz rozporządzenie (WE) nr 987/2009 wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o ustalenie ustawodawstwa właściwego w związku w wykonywaniem pracy najemnej na terenie Litwy przy jednoczesnym prowadzeniu działalności gospodarczej w Polsce. Po złożeniu wyjaśnień otrzymał pismo potwierdzające stosowanie ustawodawstwa litewskiego od dnia zatrudnienia na terenie Litwy – tj. od 1 marca 2012r.

Podkreślił, że dopiero 4 lata później zmieniono ustawodawstwo na polskie. Zdaniem wnioskodawcy nie można było tego uczynić w ten sposób by anulować z okresem na kilka lat wstecz. M. Ł. (1)powołał się na przepisy „prawa unijnego” tj. art. 16 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 kwietnia 2009r. Nadmienił, że instytucja litewska potwierdzając litewskie ustawodawstwo i wystawiając formularz A1 wiedziała od kilku lat o kontroli z 2010r. Dodatkowo w dniu 28 czerwca 2013r. właściwa instytucja litewska wydała decyzję nr (...), w której potwierdziła ważność umów o pracę zawartych z dyrektorem (...) p. E. K.. Wnioskodawca podkreślił, że żaden litewski urząd ani instytucja nie unieważniła zawartych umów o pracę z firmą (...) (...) Zdaniem wnioskodawcy, nie bez znaczenia jest fakt, że pomimo wydania decyzji o anulowaniu A1 i bezprawnemu i bezpodstawnemu stwierdzeniu zastosowania wobec niego polskiego ustawodawstwa, nadal widnieje w Rejestrze Ubezpieczonych Państwowym Ubezpieczeniem Społecznym na Litwie.

M. Ł. (1)wniósł o unieważnienie lub uznanie za bezzasadne i niewłaściwe wydanie decyzji z dnia 19 lipca 2018r. nr (...).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnioskował o jego oddalenie z przyczyn podanych w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji oraz o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Odnosząc się do zarzutów wnioskodawcy Zakład wskazał, że to instytucja litewska jako instytucja właściwa dla miejsca prowadzenia działalności przez firmę (...) jest władna do przeprowadzenia kontroli w przedsiębiorstwach działających

na terenie Litwy i w związku z tym instytucje polskie nie posiadają uprawnień do poważania działań podejmowanych przez instytucje litewskie oraz nie są zobowiązane do pozyskiwania wyników tej kontroli.

Organ rentowy zwrócił uwagę na to, że zgłoszenie do litewskiego systemu ubezpieczeń społecznych oraz opłacanie składek nie jest równoznaczne z uznaniem, że Odwołujący podlega ustawodawstwu litewskiemu. Wyłącznym poświadczeniem podlegania litewskiemu ustawodawstwu jest poświadczony przez instytucje tego kraju formularz E101/A1.

Zakład powołał się na art. 5 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 kwietnia 2009r., zgodnie z którym właściwa instytucja „ w razie pojawienia się wątpliwości, co do ważności dokumentów lub dokładności przedstawienia okoliczności, na których opierają się informacje zawarte w tym dokumencie” ma prawo wyrazić swój sprzeciw i zwrócić się z wnioskiem o jego anulowanie na każdym etapie postępowania, również po jego zakończeniu. Zakład podkreślił, że odmowa objęcia ubezpieczeniem Odwołującego przez instytucję litewską jest wiążąca dla organu rentowego w Polsce i niedopuszczalnym jest podważanie jest stanowiska przez nieuprawnione organy innego państwa członkowskiego, w którym praca najemna nie była wykonywana. Przyjęcie przeciwnych wniosków przez organy innego państwa jest w takiej sytuacji wykluczone. Orzecznictwo w tym zakresie jest jednoznaczne (poz. Wyroki Sądu Najwyższego z 6 czerwca 2013r. IIUK 33/12, z 11 dnia 11 września 2014r. II UK 587/13, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2010r. IIUZP 2/10).

Zakład podkreślił, że organ rentowy nie powziął żadnych wątpliwości w zakresie decyzji wydawanych przez instytucję litewską. Nie jest także instytucją właściwą do stwierdzania prawidłowości lub nieprawidłowości kontroli przeprowadzonych na terenie innych Państw Członkowskich UE. Organ rentowy nie ma też podstaw by twierdzić, iż instytucja litewska przekazuje nieprawdziwe informacje. Instytucje nie prowadzą w tym zakresie sporu. Zakład dodał, że fakt podpisania przez M. Ł. (1) stosownych umów o pracę z (...) oraz zgłoszenia go do ubezpieczeń społecznych na terenie Litwy nie jest kwestionowany. Jednakże - zgodnie ze stanowiskiem instytucji litewskiej – było to wyłącznie zgłoszenie formalne, zaś realizacja stosunku pracy nie miała miejsca, Ustawodawstwo właściwe nie jest bowiem ustalane ze względu na podpisanie umowy z firmami mającymi siedzibę w innych państwach członkowskich UE oraz zgłoszenie do ubezpieczeń w danym państwie lecz ze względu na rzeczywiste wykonywanie umowy. W świetle powyższego jedynym tytułem do ubezpieczeń społecznych w spornym okresie jest prowadzona przez Odwołującego się działalność gospodarcza na terytorium Polski, Dopiero ewentualna zmiana stanowiska instytucji litewskiej stanowić będzie podstawę do wznowienia przez ZUS postępowania w tej sprawie.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie jest bezsporny.

M. Ł. (1) w spornym okresie prowadził w Polsce pozarolniczą działalność gospodarczą. Równocześnie, w związku z zawarciem umowy o pracę z (...) wystąpił o ustalenie dla niego właściwego ustawodawstwa w zakresie ubezpieczeń społecznych.

Decyzją z dnia 4 lipca 2012r. nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. ustalił, że w stosunku do M. Ł. (1) w okresach 12.04.2012r., 11.05.2012r., oraz od 26.06.2016r. do nadal zastosowanie polskie ustawodawstwo w zakresie ubezpieczeń społecznych. Następnie decyzją z dnia 3.10.2012r. ZUS zmienił decyzję z dnia 4 lipca 2012r. i stwierdził, że polskie ustawodawstwo ma zastosowanie: 12.04.2012r. 11.05.2012. i 26.06.2012

Pismami z dnia 17 września 2014. Zakład powiadomił wnioskodawcę i właściwą instytucję litewską, że ustalił, iż dla M. Ł. (1)

- w okresach od 01.03.2012r. do 11.04.2012r , od 13.04.2012r. do 10.05.2012r. od 12.05.2012r. do 25.06.2012r. od 27.06.2012r. do 31.12.2014r. właściwe jest ustawodawstwo litewskie na podstawie art. 13 ust 3 rozporządzenia 883/2004 – gdyż (w Polsce prowadzi działalność na własny rachunek i jednocześnie jest zatrudniony w firmie (...)) wykonując pracę najemną na rzecz tej firmy na Litwie;

- w dniach 12.04.2012r., 11.05.2012r., 26.06.2016r. właściwym jest ustawodawstwo polskie w oparciu o art. 13 ust. 1 w powiązaniu z art. 13 ust. 3 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 (wynika to z faktu, iż oprócz zatrudnienia w (...) (...)Litwie i działalności gospodarczej prowadzonej w Polsce, świadczy na terytorium Polski pracę najemną.

Zarząd Krajowej Kasy Ubezpieczeń Społecznych Biuro Świadczeń Zagranicznych Litwy (dalej: Biuro) w piśmie z dnia 26 listopada 2014r. poinformowała, że otrzymała i rozpatrzyła pismo ZUS w sprawie ustalenia właściwego ustawodawstwa dot. zabezpieczenia społecznego M. Ł. (1). Podała, że z danych rejestru osób ubezpieczonych państwowym ubezpieczeniem społecznym Republiki Litewskiej wynika, że M. Ł. (1) był objęty ubezpieczeniem jako pracownik (...) (...) w okresie od 01.03.2012r. do 31.10.2014r. Dochód podlegający opodatkowaniu składkami na ubezpieczenie społeczne M. Ł. (1) z tytułu zatrudnienia na Litwie w okresie od 01.03.2012r. do 31.12.2013r. stanowił od 36,36 Lt do 48,48 Lt miesięcznie przed opodatkowaniem. W okresie od 01.04.2014r. do 31.10.2014r. dochód M. Ł. (1) wyniósł 96,96 Lt miesięcznie przed opodatkowaniem. Biuro poinformowało, że zwróciło się do Okręgowej Państwowej Inspekcji Podatkowej w W. (dalej OPIp w W.) w sprawie zbadania działalności prowadzonej przez (...) . W toku prowadzonej kontroli OPIp w W. ustaliła, że (...) prawdopodobnie prowadzi nielegalną działalność w przedmiocie, której zostało wszczęte śledztwo. W związku z powyższym Biuro zwróciło się do ZUS o ustalenie: czy praca wykonywana na Litwie w ramach zatrudnienia na umowę o pracę w (...) w porównaniu z pracą wykonywana na własny rachunek w Polsce pod względem wymiaru może zostać uznana za pracę o charakterze marginalnym, a także o ponowne rozważenie sprawy o ustalenie ustawodawstwa dot. ubezpieczenia społecznego M. Ł. (1). Instytucja litewska zaznaczyła, że w przypadku gdy właściwa instytucja polska podejmie decyzję, że M. Ł. (1) podlega ustawodawstwu dot. zabezpieczenia społecznego Republiki Litewskiej, to zwraca się i przesyła do Biura wszelkiej dokumentacji w oparciu, o którą została podjęta decyzja.

Pismem z dnia 22 grudnia 2014r. ZUS wezwał wnioskodawcę do przedstawienia dokumentów potwierdzających, iż jego aktywność zawodowa na terenie Litwy nie stanowi pracy o charakterze marginalnym. Wnioskodawca przełożył żądane dokumenty. Pismem z dnia 11 lutego 2015r. ZUS poinformował właściwą instytucję litewską, iż z analizy przekazanych przez M. Ł. (1) dokumentów i oświadczeń wynika, że w okresie od 01.03.2012r. czyli od momentu zatrudnienia na terytorium Litwy na rzecz swojego pracodawcy (...) wykonywał pracę w wymiarze 16 godzin miesięcznie, czyli średnio dwa dni w miesiącu, co w porównaniu z ilością godzin pracy na terytorium Polski w ramach prowadzonej działalności – nie daje podstaw do uznania, że praca wykonywana na terenie Litwy dla pracodawcy (...) ma charakter marginalny. Wobec tego ZUS podtrzymał swoje stanowisko przedstawione w piśmie z 17 września 2014r. , iż dla M. Ł. (1) w okresie od 01.03.2012r. do 11.04.2012r., od 13.04.2012r., do 10.05.2012r., od 12.05.2012r. do 25.06.2012r., 27.06.2012r. do 31.12.2014r. ma zastosowanie litewskie ustawodawstwo w zakresie zabezpieczenia społecznego.

Postanowieniem z dnia 11 lutego 2015r. właściwa instytucja litewska na podstawie Rozporządzenia (WE) nr 883/2004r. Rozporządzenia (WE) nr 987/2009 oraz instrukcji stwierdziła, że na okres obowiązywania umowy M. Ł. (1) z (...) (...) od 01.03.2012r. do 31.10.2012r. ma zastosowanie ustawodawstwo polskie (w piśmie podano, m.in., że materiał dowodowy zebrany podczas kontroli podatkowej i skarbowej przeprowadzonej w (...) został przekazany do Służby ds. Badań Przepływów Finansowych przy Ministerstwie Spraw Wewnętrznych Republiki Litewskiej

W związku z powyższym Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. pismami z dnia 21 czerwca 2015r. poinformował wnioskodawcę, że właściwa instytucja litewska odmówiła zastosowania wobec niego ustawodawstwa litewskiego za okres od 01.03.2013r. do 31.12.2014r., w związku z powyższym w/w okresie do wnioskodawcy ma zastosowanie polskie ustawodawstwo. O powyższym ZUS zawiadomił właściwą instytucję litewską. W dniu 19 lipca 2018r. Zakład wydał zaskarżoną decyzję .

Sąd zważył, co następuje.

Odwolanie jest nieuzasadnione.

Na wstępie wskazać należy, iż w okresie od 1 maja 2010r. kwestie w zakresie ustalania obowiązku ubezpieczeń społecznych dla osób wykonujących pracę na terytorium państw członkowskich Unii regulują przepisy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. U. UE L 166 z dnia 30 kwietnia 2004 r.) oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (WE) nr 883/2004.

W myśl ogólnej reguły osoby, do których stosuje się przepisy rozporządzenia nr 1408/71 i nr 883/2004 podlegają ustawodawstwu tylko jednego państwa członkowskiego (art. 13 ust. 1 i art. 11 ust. 1).

Zgodnie z art. 13 rozporządzenia nr 1408/71 pracownik najemny zatrudniony na terytorium jednego Państwa Członkowskiego podlega ustawodawstwu tego państwa, nawet jeżeli zamieszkuje na terytorium innego Państwa Członkowskiego lub jeżeli przedsiębiorstwo lub pracodawca, który go zatrudnia ma swoją zarejestrowaną siedzibę lub miejsce prowadzenia działalności na terytorium innego Państwa Członkowskiego (ust. 2 lit. a), a osoba prowadząca działalność na własny rachunek na terytorium jednego Państwa Członkowskiego podlega ustawodawstwu tego państwa, nawet jeżeli zamieszkuje na terytorium innego Państwa Członkowskiego (ust. 2 lit. b). Stosownie do treści art. 11 ust. 3 lit. a rozporządzenia nr 883/2004 osoba wykonująca w państwie członkowskim pracę najemną lub pracę na własny rachunek podlega ustawodawstwu tego państwa członkowskiego.

Rozporządzenia wskazują także ustawodawstwo właściwe w przypadku zbiegu pracy najemnej z działalnością na własny rachunek. Zgodnie z art. 14c lit. a rozporządzenia nr 1408/71 osoba będąca równocześnie pracownikiem najemnym na terytorium jednego Państwa Członkowskiego i prowadząca działalność na własny rachunek na terytorium innego Państwa Członkowskiego podlega ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, na którego terytorium wykonuje pracę za wynagrodzeniem. W myśl art. 13 ust. 3 rozporządzenia nr 883/2004 osoba, która normalnie wykonuje pracę najemną i pracę na własny rachunek w różnych państwach członkowskich podlega ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym wykonuje swą pracę najemną.

W stanie faktycznym niniejszej sprawy decyzja organu rentowego jest prawidłowa. W szczególności niezadane są zarzuty naruszenia przepisów prawa unijnego. W sposób modelowy postępowanie w tych spawach normuje Decyzja Komisji Administracyjnej ds. Koordynacji Systemów Zabezpieczenia Społecznego nr A1 z dnia 12 czerwca 2013r. w sprawie ustanowienia procedury dialogu i concyliacji w zakresie ważności dokumentów, określenia ustawodawstwa właściwego oraz udzielania świadczeń na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i rady (WE) nr 883/2004, która w punktach 5-11 stanowi, że instytucja lub władza, która wyraża wątpliwość co do ważności dokumentu wydanego przez instytucję lub władzę innego państwa członkowskiego albo która nie zgadza się z (tymczasowym) określeniem ustawodawstwa właściwego jest dalej zwana instytucją występującą. Instytucja państwa wezwanego jest dalej zwana instytucją wezwaną. W sytuacji wystąpienia jednej z sytuacji, o której mowa w pkt 1 instytucja występująca zwraca się do instytucji wezwanej o niezbędne wyjaśnienia dotyczące jej decyzji oraz w stosownych przypadkach o wycofanie lub orzeczenie nieważności danego dokumentu lub o dokonanie przeglądu lub unieważnienie jej decyzji. Instytucja występująca uzasadnia swój wniosek wskazując na zastosowanie niniejszej decyzji, oraz dostarcza dowodów potwierdzających, stanowiących podstawę jej wniosku. W możliwie najkrótszym czasie, najpóźniej w terminie 3 miesięcy od dnia otrzymania wniosku, instytucja wezwana informuje występującą o wyniku przeprowadzonego przez nią dochodzenia. Instytucja wezwana informuje instytucję występującą o potwierdzeniu pierwotnej decyzji, jej uchyleniu lub wycofaniu dokumentu albo stwierdzeniu jego nieważności. Instytucja ta zawiadamia także osobę zainteresowaną oraz, w stosownych przypadkach, jej pracodawcę, o swojej decyzji oraz o procedurach zaskarżenia tej decyzji przewidzianych w jej prawie krajowym.

W niniejszej sprawie zostały zachowane wszystkie procedury prawa unijnego. Ostatecznie właściwa instytucja litewska sprzeciwiła się ustanowieniu litewskiego ustawodawstwa. Organ rentowy jest związany tym stanowiskiem i w świetle powyższego zaskarżona decyzja ustalająca, iż w stosunku do M. Ł. (1) w spornym okresie ma zastosowanie polskie ustawodawstwo w zakresie ubezpieczeń społecznych jest prawidłowa.

Organ rentowy słusznie podkreślił, że Jak słusznie podkreślił, że dopiero ewentualna zmiana stanowiska instytucji litewskiej stanowić będzie podstawę do wznowienia przez ZUS postępowania w tej sprawie.

Mając powyższe na uwadze sąd na zasadzie art. 477¹⁴ §1 k.p.c. orzekł jak w punkcie 1 sentencji. O kosztach (pkt 2 sentencji) orzeczono na zasadzie art. 98 k.p.c. w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018r. poz. 265)